

безъ сѣкакво запазянье съ народа, който го обичалъ и уважавалъ. Не было лесно да склони грабителны тѣ и воинственны Римляны на миръ и праведливостъ. Но Нума сполучилъ да умекоти тѣхны тѣ дивы нравы, — той нѣ горѣ отъ сичко поставялъ божія страхъ. Зарадъ туй той наредилъ богослуженіе то, самъ си приносялъ жертвы на богове тѣ и празничны тѣ процессіи съединилъ съ тържественны хороводы, които много аресвали на народа. Като подновилъ олтари тѣ, той направилъ ещѣ единъ новъ храмъ, — храмъ на Януса, който са отварялъ само въ военно време, за да могѣтъ въ него да са молятъ за миръ. Послѣ той наредилъ редъ на празничны тѣ дни и духовна та іерархія. А въ Албалонга отколѣ съществуваха *Весталки*, — Нума въвелъ и въ Римъ тѣзи наредба.

Обязанность та на весталки тѣ была: да поддържатъ постоянно священныя огнь въ олтаря на тѣхныя храмъ. Както въ сѣка къща, на камина та на преднія дворъ, вынѣги горѣлъ огнь, тѣй и за господарство то огнь тѣ въ Вестина храмъ былъ священно средоточіе. Ако случайно угасвалъ този огнь, — народъ тѣ си въобразявалъ, че голѣма опасность устрашава господарство то; а весталка та бывала виновата, че не са грыжила за огня и подлагала са на люто наказванье. Ни една весталка нѣмала право да са жени, а ако ли тя престѣпвала обѣта на цѣломѣдріе то, заравяли ѣ жива въ земя та. До коллински тѣ врата, са нахождалъ единъ хѣлмъ въ който была ископана дълбока пещера. Въ тѣзи пещера стоели одръ и столъ, а на стола: хлѣбъ, вода, млеко и малко масло, и тамъ горѣло кандило. Тамъ, въ закрыто носило, относяли осѣдена та на смърть. Койтѣ са срѣщалъ съ печална та процессія, той или заминувалъ, или мълчишкомъ, съ печално лице слѣдовалъ подиръ нея. При входа на пещера та, главный тѣ жрецъ, слѣдъ прочитанье то на една молитва, повдигалъ отъ носило то тѣсно обвита та весталка и ѣ поставялъ на сълба та, по която тя трѣбала да са спусне на долу. Послѣ